

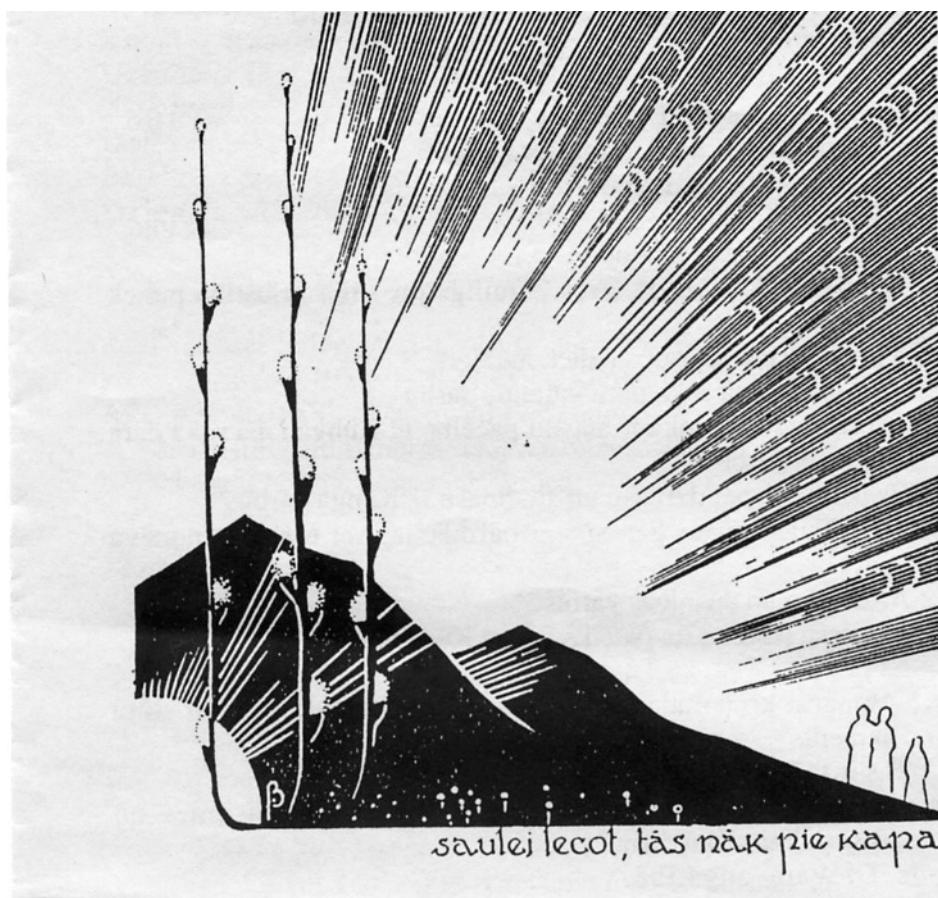
Amerikas Latviešu Baptistu Apvienības Mēnešraksts

KRISTĪGĀ BALSS

Nr. 2

2012. g. aprīlis/maijs/jūnijs

83. gads

„VIŅŠ IR AUGŠĀMCĒLIES!”

REDAKTORA PIEZĪMES

Lauku un mazās draudzes

Šajā Kristīga Balss žurnāla lappusēs ir ievietoti divas fotoreportāžas. Viena ir par māc. Edgara Freivalda atvadu dievkalpojumu Pitragas draudzē, otra par ugunsgrēku Viesītes draudzes baznīcā. Ziņas un uzņēmumus ieguvu no vispārīgi sūtītiem epastiem, arī sazinoties ar tālruņa palīdzību.

Pirms kāda laika man personīgi lielu prieku un gandarījumu sagādāja ziņojums un uzņēmumi par Paplakas draudzi un tās dievnamu. Zinat, ko es vispirms skatīju un par ko priecājos – tā bija jaunā dievnama grīda, jo, pirms gadiem ciemojoties, tā bija ielūzusi – visbēdīgākais skats, ko Latvijas draudzēs un dievnamos ievēroju. Un, protams, arī par bērniņiem, kas virs grīdas uz krēsliem sēdēja. Bet tā pirmā bija jaunā, stiprā grīda...

Aicinu lauku draudžu garīdzniekus un interesantus piesūtīt ziņas un foto par draudzes darbību un stāvokli, gan labas un priecīgas, lai varam lūgt un pateikties Dievam, gan arī bēdīgas – lai varam aizlūgt un varbūt palīdzēt.

To, protams, aicinu arī ar zināmu savtīgumu, jo tā man, redaktoram, pildīsies Kristīgās Balss lappuses un nebūs tā, kā šai numurā, kad vai trešā daļa bija pašam jāpieraksta.

Bet tas nav vienīgais. Man šķiet, ka baptistu draudžu stāvokli un tālākvirzību noteiks ne tas, cik un kādi kursi tiks sarīkoti Rīgā par jaunu draudžu dibināšanu, bet cik veselīgas un dzīvotspējīgas būs lauku un mazās baptistu draudzes visās Latvijas malās.

Varbūt vajadzētu atkal sākt lietot to vecmodīgo vārdu – evaņģelizēt.

Un kā būtu, ja viss tiktu darīts, lai stiprinātu jau esošās mazās un lauku draudzes, kam mācītāju trūkst. Bet, protams, jaunu draudžu dibināšana ir – pievilcīgāka. Mums jau patīk un mēs tiecamies pēc visa jaunā.

Bet no kā lai jaunie darbinieki dzīvo?

Runāt un rakstīt ir tik viegli, vai ne?...

SATURS

VĀKS , LIELDIENAS RITS.....	17
REDAKTORA PIEZĪMES.....	18
Lauku un mazās draudzes	
LIELDIENĀS ZEME DREBĒJA	
UN ĻAUDIS TRĪCEJA	19
Māc. Dr. U. Ukstiņš	
LIELDIENĀS.....	21
O. Cakars	
VĒSTULE EFEZIEŠIEM –	
DIEVA NOLIKUMS DRAUDZĒM (20).....	22
Māc. O. Cakars	
JĒZUS LĪDZĪBAS.....	24
Māc. O. Cakars	
MĀCĪTĀJA EDGARA FREIVALDA ATVADAS	
NO PITRAGA DRAUDZES.....	27
Foto un teksts	
VIESĪTĒ NODEGUSI BAPTISTU BAZNĪCA.....	28
Foto un teksts	
RĪGAS SEMINĀRA DRAUDZES	
19. (89.) GADA SVĒTKI.....	29
A. Lauva	
NOTIKUMI DRAUDZĒS:	
ZIEMASSVĒTKU NOTIKUMI BUKSKAUNTIJĀ.....	30
B. Ukstiņa	
MŪSU AIZGAJUŠIE:	
MĀCĪTĀJS MODRIS MŪRNIĒKS.....	32
A. Lauva	

Kristīgā Balss

un cita informācija lasāma arī ALBAs mājaslapā:

www.latvianbaptistsinamerica.org

Visi Kristīgās Balss abonenti maksājumi sūtāmi: **Mrs. Lidija Aistare, 10925 Zemgale Rd. Three Rivers, MI 49093, USA. Kristīgā Balss ir Amerikas Latviešu Baptistu apvienības izdevums, iznāk ik gada ceturksni. Redaktors Oļģerts Cakars, 742 N. Lombard Ave., Oak Park, IL 60302, USA. Tālrunis 1 - 708 -383 - 5285. e-pasts: kbcakars5@comcast.net. Turpat adrešu maiņas.**

Gada abonements ASV dol. 15.00, katrs nākošais abonements vienam gadam ASV dol. 10.00.

CHRISTIAN VOICE – published quarterly by the Union of Latvian Baptists in America. Editor: Oļģerts Cakars 742 N. Lombard Ave., IL 60302, USA. Phone 1 - 708 - 383 - 5285

Subscription rates: One year \$ 15.00; each additional subscription \$ 10.00.

Titullapas galvu zīmējis Viestarts Aistars.

Liendienās zeme drebēja un ļaudis trīcēja

Mat. 28:1-15

māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Liendienās zeme drebēja un ļaudis trīcēja. Tie, kas piedzīvojuši zemes trīci, nekad to neaizmirst. Ja zeme, kuŗai vajadzētu but stabilai, būt drošam pamatam zem mūsu kājām, pekšņi sāk kustēties, tad liekas, ka dzīve ir pilnīgi apgriezta otrādi. Liendienas ir zemi satricinošs, cilvēku satricinošs, pasauli satricinošs notikums, kad cilvēku dzīves tiek apgrieztas otrādi. Nāvei vairs nav pēdejaais vārds mūsu dzīvē. Kristus, kas krustā sists, ir augšāmcēlies un nāves vara salauzta!

Kristus augšāmcelšanās mums katram vienam liek jautāt: “Vai esam Viņu sastapušu, kā savu dzīvo un augšāmcēlušo Kungu?” Kā atbildam šo jautājumu, noteiks, vai esam tikai Kristus apbrīnotāji, jeb Viņa sekotāji. Jautājums, uz kuŗu mums jāatbild šajās Liendienās, ir: “Vai Jēzus Kristus nāve, dzīve un augšāmcelšanās ir apgriezusi tavu dzīvi pilnīgi otrādi, tā ka tā nekādā ziņā nav saprotama, nav izskaidrojama bez Viņa, bez dzīvā augšāmcēlušā Kunga?” Apstulis raksta: “*Kas ir Kristū, tas ir jauns radījums, kas bijis tas pagājis, redzi viss ir tapis jauns!*” (II kor. 5:17)

Kad Kristus cēlās no kapa, pasaule vairs nebija tāda kāda tā bija iepriekš. Kad tu satopi dzīvo Kristu, tad tava dzīve vairs nav tāda kāda tā bija pirms Viņu sastapi. Drošie pamati zem tavām kājām satricināti, un tu esi iegājis jaunā pasaulē. Katrs, kuŗš personīgi ir sastapis augšāmcēlušo Kristu, ir iegājis pasaulē, kuŗā nāve vairs nepieliek punktu cilvēka dzīvei; tā ir tikai komats. Esam iegājuši pasaulē, kuŗā mūsu dzīves gadi zemes virsū ir tikai dzīves iesākums, jo Kristū nāve ir aprīta uzvarā!

I

Jēzus nāve ir dabīgs notikums. Kristus augšāmcelšanās ir pārdabīgs notikums. Redzēt cilvēku mirstam, ir ikdienišķs notikums. Varbūt mēs paši esam redzējuši kādu tuvinieku vai draugu mirstam. Kad tiek izpildīts nāves sods, tad vienmēr, arī šodien, ir liecinieki, lai gan nav tā kā pagātnē, kad visi varēja nākt un vērot, kā sods tiek izvests. Tā tas arī bija Jēzum mirstot. Bet redzēt mirušo atkal dzīvu, tas ir pārdabīgs notikums, ir vienreizējs notikums.

Kristus augšāmcelšanās liecina, ka arī Viņa nāve ir pārdabīga. Bez Viņa augšāmcelšanās Kristus nāve būtu tikai viens traģisks notikums, starp neskaitāmiem tādiem notikumiem, kuŗus sastopam ikdienas. Kristus

krusts bija viens no tūkstošiem, pie kuŗiem Romas vara piekala tos, kas uzdrošinājās pret to sacelties. Kristus augšāmcelšanās ir patiesība, kas pārvērta šo naves rīku, šo krustu par glābšanas un mīlestības vispazīstamāko simbolu.

Kādēļ radās kristietība? Kas darīja to par ticību, kuŗa iekaroja visu pasauli? Atbilde ir tikai viena. Kristus ir augšāmcēlies! No pirmās dienas Jēzus Kristus augšāmcelšanās bija centrāla kristiešu ticībai, mācībai un sludināšanai. Kad klausāmie apustuļu svētrunās Apustuļu darbos, redzam, ka to centrā ir augšāmcēlušais Jēzus Kristus. Nav atrodama neviena kristietības izpausme vai nozarojums, kuŗas centrā nebūtu augšāmcēlušais Kristus. Augšāmcelšanās nav kautkas piekabināts pie kristietības. Nē, tā ir mūsu ticības centrā!

Mūsu kristīgās ticības pamatā nav mācības vai dogmas, bet dzīvais Kristus, kuŗš šodien, tāpat kā pirmā augšāmcelšanas rītā, sastop savējos un pārveido mūsu dzīves. Tās tiek tik radikāli pārveidotas, ka ir neiespējami aizmirst to dienu, kad mēs Kristu pirmo reizi sastapām. Mūsu dzīve tika satricināta līdz pamatiem, apgriezta otrādi.

Ir zīmīgi, ka apraksti evaņģēlijos par Jēzus nāvi ir visplašākie kāda notikuma apraksti Jaunā Derībā. Turpretīm, apraksti par Viņa augšāmcelšanos ir pavisam īsi. Kādēļ tas tā ir? Tas ir tādēļ, kā teicām, Jēzus nāve ir dabīga, bet Kristus augšāmcelšanās ir pārdabīga. Neviens nebija klāt. Neviens neredzēja to brīdi, kad Jēzus cēlās no nāves, no kapa. Tikai gadsimtus vēlāk gnostiķu evaņģēlijos tā tiek, cilvēku izdomātās fantāzijās, aprakstīta. Kristus augšāmcelšanās moments ir neredzams, jo tas ir pārdabīgs. Jāsaka, ka ar mūsu dabīgām, zemišķām acīm tas nav skatāms, nav redzams. Dievs ar savu vārdu radīja pasauli no nekā, Dievs runāja un tapa. Līdzīgi, ar savu vārdu, Dievs cēla no kapa savu Dēlu.

Apraksti par Kristus augšāmcelšanos ir īsi, jo tā ir pārdabīga. Tomēr no cita perspektīva skatoties, apraksti par Kristus augšāmcelšanos ir visgaŗākie, jo tie neietver tikai Jēzus sastapšanos ar sievietēm pie kapa un ar mācekļiem augšistabā un Galilejā. Apraksti par Kristus augšāmcelšanos turpinās arī pēc Viņa debesbraukšanas. Šie apraksti ietver visu Apustuļu

darbu grāmatas saturu. Apustuļu darbos Stepiņš redz Kristu godībā. Tur apustulis Pāvils Viņu sastop uz Damaskas ceļa. Tur dzīvais un augāmcēlušais Kristus pārveido neskaitāmas dzīves. Draudzes pretnieki saka Apustuļu darbos: *“Tie, kas visā pasaulē rada nemieru, atnākuši arī šeit”* (Ap. darbi 17:6). Apraksts par Jēzus Kristus augšāmcelšanos ir sastopams visās Jaunās Derības vēstulēs un arī Jāņa Atklāsmes grāmatā, kuŗa lūkojas uz Viņa Otro atnākšanu.

Tāpat apraksts par Kristus augšāmcelšanos ir lasāms katra viena kristieša dzīvē. Augšāmcēlušais Kristus ir sastopams katra viena Viņa sekotāja dzīvē, tavā un manā dzīvē. Kristieša dzīve nav saprotama, nav izskaidrojama bez tā, ka Kristus ir dzīvs, Viņš ir augšāmcēlies. Nevienš nebija klāt tai brīdī, kad Kristus cēlās no nāves, jo patiesi neviens nespēja tur būt. Viņa augšāmcelšanās ir pārdabīga, nepieder šai pasaulei, šīs pasaules kārtībai. Bet Kristus augšāmcelšanās konsekvences to dzīvēs, kas Viņu satop, ir pārveidojušas visu pasauli.

Jēzus Kristus augšāmcelšanās apstiprina patiesību, ka Dievs ir. Turpretīm Jēzus Kristus krusts māca, kāds ir Dievs, kuŗš cēla Viņu no kapa. Bez augšāmcelšanās krusta liecība būtu bez spēka. Tikai tādēļ, ka kops ir tukšs, vārdi ko runā Vīrs pie krusta, ir dzīvi pārveidojoši vārdi. Vārdi, ko runā Kristus no krusta, ir mīlestības vārdi. Dievs ir mīlestība. Šis mīlestības Dievs ienācis Jēzū Kristū mūsu pasaulē, lai mirtu par mūsu grēkiem pie krusta. Šo patiesību apstiprina Kristus augšāmcelšanās. Plašais apraksts par Kristus ciešanām un nāvi ir saprotams tikai Kristus augšāmcelšanās gaismā.

Kad pagājušajā gadā apmeklēju pilsētiņā, kuŗā dzīvoju, kopīgus Ciešana laika dievkalpojumus, vienā no tiem runāja metodistu draudzes mācītājs par pravieša Jesajas grāmatas 53. nodaļu. Viņš runāja par Jēzu Kristu kā cietēja kalpu un par Viņa krustu. Svētrunā arī bija viņa personīgā liecība, ka kādā konferencē, atrodoties liela krusta pakājē, viņš piedzīvojis dziedināšanu. Viņa sirds, kas dažus gadus iepriekš bija infekcijas dēļ daļēji palikusi nedzīva, kļuvusi pilnīgi vesela. Viņš to tai brīdī nezinājis. Tikai jutis gaišu siltumu, kas pārņēmis visu ķermeni un jutis apbrīnojamu labsajūtu un mieru. Par dziedināšanu viņš dabujis zināt tikai kartejā pārbaudē, kad sirds ārsts viņam stāstījis izbrīnā, ka viņa sirds ir pilnīgi vesela. Krustam bija spēks, tādēļ ka tas liecināja par augšāmcēlušo un dzīvo Kristu. Kas dziedināja, jau nebija krusts, ko mācītājs uzskatīja. Viņu dziedināja Jēzus Kristus, kas viņu aizskāra, bija dzīvais augšāmcēlušais Kristus, kuŗš pie krusta mira. Tā Jēzus

Kristus ir ar katru vienu no mums šajās Lieldienās, lai mūs uzrunātu, mācītu, svētītu un arī dziedinātu.

II

Pirmās nedēļas dienas rītā sievas, kas bija sekojušas Jēzum no Galilejas, kas bija redzējušas Viņu mirstam pie krusta, redzēja arī, kur atrodās kapa vieta, ko Jāzeps no Arimetejas bija Tam atvēlējis. Šīs sievas svētdienas rītā devās turp, lai savaidītu Viņa miesas. Tās nāca rādīt savu pēdējo mīlestību Viņam, kuŗš viņām bija rādījis tik daudz mīlestības. Jēzus Kristus bija viņas ievērojis kultūrā, kuŗā sievietes netika ievērotas, bija bez vārda un tiesībām. Jēzus, pretēji visām tā laika kultūras normām, piegriezta šīm sievietēm apbrīnojami lielu ievēribu.

Viņas nāca pie kapa svaidīt Jēzus mirstīgās miesas. Tās steidzās no kapa drebēdamas bailēs, tomēr pildītas ar lielu prieku, apliecinot savu dzīvo Kungu. Tad pats Kristus viņas sastapa un uzrunāja: *“Esiet sveicinātas!”* Viņas krīt pie Kristus kājām, To pielūdzot. Kāda cita varēja būt viņu reakcija, ka Viņš, kuŗu tās redzēja pirms trīs dienām mirstam pie krusta, stāv tagad dzīvs viņu priekšā? Atkal dzirdam Jēzu sakām: *“Nebīstaities!”* Redzēt mirušo dzīvu, tas var izsaukt tikai bailes, kaut sirdi pilda arī dīvains un neapaprakstāms prieks. Sievietēm pie kapa pasaule tiek apgriezta pilnīgi otrādi, satricināta līdz pamatiem.

Mums šodien ir grūti saprast, cik tā ir, pati par sevi, pasauli satricinoša liecība, ka pirmās Kristus augšāmcelšanās liecinieces bija sievietes. Ja tikai mazliet padomājam par sieviešu stāvokli šodienas musulmaņu kultūrā, tad varbūt varēsim mazliet saprast, cik dīvaini šī liecība izklausījās pirmā gadsimtenā Jūdejā.

Teologs Michels Greens savā komentārā par šo rakstvietu saka: *“Viss tas tiek liecināts no lieciniecēm, sievietēm. Tas ir pilnīgi apbrīnojami. Kā esam redzējuši, sievietēm tanīs dienās nebija nekāda nozīme jūdu un grieķu-romiešu aprindās. Tās bija nekas. Tās bija manta, atliekas. Tās vēl, dažādos apstākļos, bija pārdodamas. Tās nedrīkstēja liecināt tiesā. Dievs izdarīja vislielāko ironiju, liekot divām sievietēm būt lieciniecēm par Viņa Dēla augšāmcelšanos.”* Patiesi viens no skaidrākiem pierādījumiem, ka augšāmcelšanas ir patiesība, ir, ka pirmās liecinieces ir sievietes. Pirmā draudze nekad nebūtu izraudzījusi sievietes par lieciniecēm, ja tas nebūtu patiesība. Dieva rīcība ir bieži pārsteidzoša. Viņa prāts nav cilvēku prāts. Viņa ceļi nav cilvēku ceļi.

Jau no pirmās dienas cilvēki vēlējas noliegt un apšaubīt Kristus augšāmcelšanās patiesību. Tā redzam jūdu tautas vadības lūgumu romiešu pārvaldniekam Pilātam, nolikt sargus pie kapa un aizzīmogot akmens

ieeju. Sargi, protams, neko nespēja nosargāt. Tie drebēja bailēs, kad zeme trīcēja, eņģeļiem parādoties, un kļuva kā miruši. Tomēr meli, ka Jēzus mācekļi nozaguši Viņa miesas tiek plaši izplatīti. Par tiem dzirdam vēl simts gadus vēlāk pazīstamā baznīca tēva Justina dialogā ar jūdu Trifo (Trypho).

Justins raksta, uzrunādams jūdus: “Visi cilvēki jūsu tautā zin par notikumu Jona dzīvē. Kristus sacīja, būdams pie jums, ka dos jums Jonas zīmi, mudinot jūs atgriezties no jūsu ļaunajiem darbiem. Bet jūs neticējāt Viņa vārdam arī tad, kad tie piepildījās, kad Viņš uzcēlās no mironiņiem. Jūs atteicāties sērot Dieva priekšā, kā darīja ninivieši, lai arī jūsu tauta un pilsēta netiktu iznīcināta.

Jūs neesat atgriezušies, kad dzirdējāt, ka Viņš uzcēlies no mirušiem. Vēl vairāk, kā es teicu iepriekš, jūs sutījāt izredzētus un ordinētus vīrus pa visu pasauli, lai sludinātu, ka bezdievīga, bezlikumīga ķecerība ir cēlusies no viena Jēzus, galilieša krāpnieka. Jūs sakāt, ka jūs to sitāt krustā, bet Viņa mācekļi naktī viņu nozaga no kapa, kur tika guldītas viņa miesa, kas noņemtas no krusta. Jūs mācat, ka tagad Viņa sekotāji krāpjot cilvēkus, apliecinot ka Viņš ir cēlies no mirušiem un uzbraucis debesīs.

Tomēr mēs jūs nenīstam, nedz tos, kuŗi, jūsu mudināti, ir izdomājuši šādus aizspriedumus pret jums. Bet mēs lūdzam, ka, pat tagad, jūs atgrieztos un saņemtu žēlastību no Dieva, līdzjūtīgā žēlastības Tēva.” (Justin Dialogue 108)

Tā atkal, kā raksta Michels Greens, ja šis stāsts evaņģēlijos par sargiem, kuŗi, jūdu piekukuļoti, sacīja, ka tie bija iemiguši, un kamēr tie gulēja, Jēzus mācekļi nozaga Viņa miesas, nebūtu paties, draudze nekādā ziņā to nebūtu izdomājusi. Kā redzam no Justina raksta, jūdu propoganda, ka mācekļi nozaguši Jēzus miesas, pat 100 gadu vēlāk tiek plaši izplatīta. Draudzes interesēs būtu sacīt, ka zādzība nevarēja notikt, jo kaps apsargāts. Draudze nekad nebūtu izdomājusi stāstu, ka sargi iemiguši. Tas viss liecina ka evaņģēliju apraksti par Jēzus augšāmcelšanos ir pilnīga patiesība.

Sargu dzīves tika satricinātas līdz pamatiem, jo tos skāra pārdabīga pasaule, tie bija kā miruši. Jūdu vadība, cenšoties apklusināt viņu liecību, izgudroja citu stastu, lai noliegtu Jēzus Kristus augšāmcelšanās patiesību, jo neviens nespēja noliegt, ka kaps ir patiešām tukšs.

Kristus ir augšāmcelies. Zeme satricināta līdz pamatiem. Pasaule apgriezta otrādi. Nekas nav tā, kā tas līdz šim bijis. Viss ir tapis jauns!

Ir dīvainas ziņas no Dienvidkorejas, ka ir ļaudis, kuŗi vēlas izjust: kā ir būt mirušam un atkal dzīvot. Ir uzņēmums Dajenas pilsētā, kuŗš sola sagādāt šādu piedzīvojumu. Cilvēki ierodās uz semināra lekciju, kur tie raksta atvadišanās vēstules saviem tuvniekiem un draugiem. Tad tie piedalās savās bērēs. Bet visdīvaināka ir kulminācija, kad tie tiek ielikti zārkā, tas aiznaglots un tur tie atrodas kādas desmit minūtes, pirms tiek uzcelti. Uzņēmuma vadītājs Junigs Joons saka: “Pēc tam tie jūtas atspirguši. Tie var sākt dzīvi no jauna ar tīru tāfeli.” Protams, tas viss ir tīrie nieki, lai izkrāptu cilvēkiem naudu.

Patiesi, iespēju sākt dzīvi no jauna var dot tikai augšāmcelušais Jēzus Kristus, kad līdz ar Viņu mirstam saviem grēkiem, lai līdz ar Viņu celtos jaunai dzīvei. Jauna dzīve sākas, kad pieņemam Jēzu Kristu par Glābēju un Viņš nāk mājot mūsos. Tad esam augšāmcelušies ar Viņu. Tad esam jauni radījumi.

Koonza ģimene zaudēja trīs savus bērniem, dzīva palika tikai trīs gadus veca meitiņa. Nākošās Lieldienas rītā, tevs, māte un meitiņa apmeklēja savu dievnamu, kas atradās uz laukiem Nebraskas štatā. Tēvs Konrads bija svētdienskolas superintendants, viņš vadīja svētdienskolu, ievadā lasot Lieldienas stāstu. Daudzi raudāja, bet tēvs un māte izrādīja dziļu mieru. Kad skola beidzās kads piecpadsmit gadu vecs pusaudzis vārdā Henrijs, ejot mājās ar savu tēvu saka: “Koonzi tiešam tic Lieldienas stāstam.” Tēvs atbildēja: “Visi kristieši tic, Henrij.” – “Bet ne tā kā viņi!” sacīja Henrijs.

Jā, visi kristieši tic. Bet kā teicām sākumā, svarīgākais jautājums mūsu dzīvē ir: “Vai esam personīgi sastapuši Jēzu Kristu kā savu dzīvo un augšāmcelušo Kungu? Vai Jēzus Kristus mūsu dzīvi ir apgriezis pilnīgi otrādi, ka tā nav izskaidrojama, izprotama bez dzīvā augšāmcelušā Kristus?”

Kas ir Kristū, tas ir jaunas radījums!

Vai šie vārdi apraksta tevi?

Oļģerts Cakars

LIELDIENĀS

*Slavē Tevi pūpolzara maigums,
slavē Tevi pirmais tulpes dziets,
slavē pavasara putnu klaigas,
slavē pumpurā vēl slēpies ābelzieds.*

*Atplaukst debesis, kad blāzma liesmās
Lielās dienas rītam ziedošam,
mūsu sirdis ir kā jauna dziesma,
slavas dziesma mūsu Glābējam.*

Vēstule efeziešiem – Dieva nolikums draudzei

Bībeles studija par Pāvila Vēstuli efeziešiem Latvijas Kristīgā Radio, māc. Oļģerts Čakars

Bībeles studija par Vēstuli efeziešiem (20)

Pagājušā lekcijā mācījamies par draudzi, lai tā nepakļaujas cilvēku maldiem, bet pieaug mīlestībā uz Kristu.

Nedzīvot kā pagāni dzīvo

„Tad nu es jums piekodu – tas Kungs ir mans liecinieks – vairs nedzīvot tā, kā pagāni dzīvo sava sirdsprāta tukšībā savas nezināšanas dēļ un sirds apcietinātības dēļ, aptumšojušies savā sapratnē un atsvešinājušies dzīvībai, kas no Dieva, zaudējuši kauna jūtas un sākuši nodoties izvīrtībai, sagandēdami savu dzīvi ar visādiem netiklības darbiem un mantkārību.“

(Ef. 4: 17-19)

Pāvils lieto spēcīgu valodu, lai pievērstu savu lasītāju uzmanību, viņš pats piekodu nedzīvot kā pagāniem un atsauca uz savu Kungu Kristu, kā liecinieku saviem brīdinājumiem un pavēlēm. Tā viņš uzsvē, ka netikai doktrīnas, mācības, kas bija apskatītas pirmajās trīs nodaļās, bet arī dzīve, kristīgā dzīve, šo doktrīnu pielietošana dzīvē ir tikpat nopietni ņemama. Un pirmais pieturas punkts, pirmā saistība ir: atmet iepriekšējo dzīves veidu un kārtību. Atdzimuši cilvēki, kristieši, vairs nedrīkst dzīvot savu veco, grēcīgo dzīvi. Pāvils griežas pie Efezus draudzes locekļiem, jūdiem un bijušajiem pagāniem, nejūdiem. Mums viegli iedomāties, ka tas ir, pirmkārt, teikts šiem bijušajiem pagāniem, bet garo grēku uzskaitījumu rindā lai nenonākam pie maldīgā slēdziena un domas, ka šeit Pāvils – un arī mūsu mācītājs savā svētdienas svētrunā – to ir teicis kādam citam cilvēkam, citiem draudzes locekļiem, ne man, ne jūdiem Efezas draudzē.

Protams, Efezus un efezieši bija tālu pazīstami tā laika pasaulē ar savu izlaidīgo un samaitāto dzīvi. Piektajā gadu simtenī pirms Kristus grieķu filozofs Heraklīts, pats pagāns, rakstīja par Efezu: „...tur valda nekrietnības tumsība. Viņu morāle ir zemāka kā dzīvniekiem, vienīgais ko efezieši pelnījuši, ka tie tiktu noslicināti.“

Kādas tad bija šo pagānu iezīmes, no kurām Efezus draudzei bija jāatstājas. 17. pantā lasām:

„...kā pagāni dzīvo sava sirdsprāta tukšībā..“

Vispirms ir minēta sirdsprāta tukšība. Cilvēka prāts nosaka viņa dzīvi. Prāta tukšums, sirdsprāta tukšība, kā saka mūsu teksts, ir sākums un pamats ļaunajai grēka

dzīvei. Cilvēks ir dvēselē tukšs, bez mērķa, nevajadzīgs sev un citiem. Acumirkļa jūtu un iedomu varā. Nezinot no kurienes viņš ir nācis, un uz kurienu viņš iet.

Pāvils arī norāda, kas ir šī sirdsprāta tukšības iemesli. 18. pantā:

„...savas nezināšanas dēļ un sirds apcietinātības dēļ..“

Kas ir šī nezināšana? Vai tad cilvēkam var pārnest, ja viņš kautko dara aiz nezināšanas? Tā, protams, ir nezināšana par Dievu un Viņa prātu. Tomēr Pāvils savā Vēstulē romiešiem 1. nodaļas 19. un 20. panta raksta par paganiem:

„Jo ko par Dievu var zināt, tas viņiem ir atklāts: Dievs pats to viņiem atklājis. Kopš pasaules radīšanas Viņa neredzamās īpašības, gan Viņa mūžīgais spēks, gan Viņa dievišķība, ir skaidri saredzamas Viņa darbos, tāpēc viņiem nav ar ko aizbildināties.“

Kas tad ir Viņa darbi? Visa radītā pasaule, cilvēks ar savu sirdsapziņu. Cilvēki, tautas bez tiešas Dieva atklāsmes? Nāk tūlīt prātā mūsu senči, mūsu tautas gara mantas ar dziļi ētisku dzīves ziņu, prasību pēc saskaņas ar dabu, cilvēku un Dievu.

Un tad ir efezieši ar Diānas tempļa prostitutēm, noziedznieku bariem, kas šajā templī atrada aizsardzību pret apcietināšanu, pilsētas ārējā bagātība un spožums. Pāvils tūlīt min arī to noteicošo. Viņi nezina „...sirds apcietinātības dēļ..“ Tāpēc viņi paliek nezinātāji – savas sirds apcietinātības dēļ. Tā arī Pāvils viņus apsūdz par sirds apcietinātību, savas sirdsapziņas apspiešanu un iznīcināšanu.

Tālāk: *„...aptumšojušies savā sapratnē un atsvešinājušies dzīvībai, kas no Dieva..“*

Tumsa ir bieži lietots salīdzinājums cilvēkam bez Dieva. Mūsu tekstā jo sevišķi ir pasvītrots paša cilvēka pienesums savam stāvoklim. Lai arī sātans ir saukts par tumsas lielkungu, šeit lietotā forma: „aptumšojušies“ spriež smagu tiesu par šiem cilvēkiem. Viņi savu stāvokli tumsā ir paši izsaukuši, to vēl apzinīgi papildinājuši, palielinājuši – aptumšojusies.

Tāpat otrs vārds „atsvešinājušies“ dzīvībai. Pāvils tūlīt arī paskaidro, kas ir dzīvības avots: *„...kas no Dieva..“* Viņi ir jau tagad garīgi miruši, bez gaismas, bez dzīvības, ne ar mūžīgās dzīvības, bet mūžīgās atstātības mantojumu.

Tāpēc arī nepārsteidz teikuma turpinājums 19. pantā: *„...zaudējuši kauna jūtas..“*

Tas ir zaudējums, kas izpaužas gan pret cilvēkiem, gan Dievu. Protams, mēs jau visu laiku, lasot šos pantus, kāpjam cilvēka gara pazemē. Kā notiek šī kauna jūtu zaudēšana? Vai cilvēks vispirms pretojas un iznīcina savu Dieva doto sirdsapziņu un tad arī neiztaisa nenieka, ko cilvēki par viņa dzīvi saka; vai vispirms notiek kauna jūtu ignorēšana sabiedrības attiecībās, un tad, domājot, ka visi jau tā dara, savas sirdsapziņas apspiešana un nonāvēšana? 17. un 18. pants runā vispirms par cilvēku un tad par dzīvību un Dievu. Varētu tāpēc pieņemt, ka cilvēks, samaitātā vidē dzīvojot, vispirms zaudē šīs kauna jūtas satiksmē ar sev līdzīgiem un vēl zemākiem raksturiem un tad, dabīgi, zaudē savas sirdsapziņas vadību.

Tālāk seko uzskaitījums, kas notiek, kad šīs kauna jūtas ir zaudētas:

„..un sākuši nodoties izvīrtībai, sagandēdami savu dzīvi ar visādiem netiklības darbiem un mantkārību.“

Izvīrtība kā viņu reliģijas daļa, kas toreiz, tāpat kā tagad, sagandē dzīvi. Kad netiklības darbi un stāvoklis liekas normāls un pieņemams. Visi tā dara. Ja tas ir man patīkams, tad tas ir labs – Jaunā laikmeta filozofija.

Liekas, ka šī panta pēdējais vārds „mantkārība“ ir jāliek zem jautājuma zīmes. Grieķu teksta dēļ pareizāk būtu vārds „kārībām“, kas jau tieši attiecināms uz iepriekšējo tekstu: *„..netiklības darbiem un kārībām..“*, jūtekliskām kārībām.

Jaunā dzīve

Bet tā jūs Kristu neesat mācījušies; jūs par Viņu esat dzirdējuši un mācījušies tā, ka patiesība ir Jēzū, ka līdz ar agrākās dzīves veidu jums jāatmet vecais cilvēks, kas savu kārību pievilts iet bojā, un jāatjaunojas savā sirdsprātā un jāapģērbj jaunais cilvēks, kas radīts pēc Dieva patiesā taisnībā un svētumā“ (Efez. 4: 20-24).

Teikums sākas ar lielu „Bet – tā...“ Iepriekšējam ir pārvilkta svītra. Vēl labāk jāsaka, tas ir izdzēsts no šo cilvēku dzīvē. Viņi ir mācījušies un sastapuši Kristu. Ticot Viņam un Viņa upurim, viņi ir kļuvuši jauni radījumi, taisnoti Dieva bērni. Caur Kristu arī viņi ir saņēmuši Svēto Garu.

Jāatzīmē vēl viena svarīga lieta, jūs: *„..esat dzirdējuši un mācījušies tā, ka patiesība ir Jēzū..“*

Pāvils atgādina, par ko un kā viņi ir mācīti, par ko un kā viņi ir mācījušies. Viņi nav mācīti par kādu gudru filozofiju, pasaules uzskatu, teoloģijas smalkumiem. Viņi ir mācīti un ir mācījušies ciešā saistībā ar Jēzu. Jēzus Kristus vārdā viņi ir kristīti, viņu Pestītājs nebija kāda nepazīstama, pussaprotama vara vai labā princips. Nē, Pāvils pasludināja Jēzu un to pašu krustā sistu. Ar Jēzu

arī saistās patiesība. Tā nav kāds abstrakts formulējums, filozofisks teiciens, veidots ar cilvēka prāta loģiku, kur, atmetot visu, kas nepatīss, mēs varētu cerēt saskatīt patiesības malu un centru. Nē, patiesība saistās ar šo cilvēku un draudzes personiskām attiecībām ar šo Jēzu, kuŗā mājō visa patiesība. Kas pats ir patiesība un dzīvība. Kas pie krusta cietis un miris, lai šie cilvēki būtu atbrīvoti no visa tā, kas verdzināja viņu apkārtnes ļaudis, kaimiņus, pagānus. Pāvils vēlreiz atgādina 22. pantā:

„..ka līdz ar agrākās dzīves veidu jums jāatmet vecais cilvēks, kas savu kārību pievilts iet bojā..“

Šī maiņa, atmešana ir ļoti personīga. Jums – katram vienam draudzes loceklim, katram vienam šīs Pāvila vēstules lasītājam, – arī mums šodien – ir jānovēl cietuma skrandas, jāatmet šis vecais grēka cilvēks. Mums nevar būt nekādas saskarsmes ar to, jo šī vecā cilvēka ceļš, kārību pievilts, iet uz bojāeju, mūžīgo pazušanu. Te nav runa tikai par pagātnes lietām un notikumiem. Tagad ir laiks, kad šis kārību pieviltais iet bojā, jau tagad, nemaz nerunājot par nākamo tiesu un pazušanu. Un Pāvils arī saka, kas jādara, atmetot veco, jo cilvēka dvēsele necieš tukšuma. 23. pants saka:

„..un jāatjaunojas savā sirdsprātā..“

Mums var likties, kā tas ir iespējams. Mēs paši jau nespējam atjaunoties. Tas ir Svētā Gara darbs. Mēs apzināties un jūtam šo Svētā Gara darbību mūsu dvēselēs. Mums par to jāpriecājas, pēc tā jāilgojas, jāsaprot, ka tas ir visnozīmīgākais notikums mūsu garīgajā dzīvē. Lai darām visu, kas neapbēdina un nekavē šo Svētā Gara darbību un izmaiņu mūsu dzīvē. Šo darbu vēlas izjaukt sātans, pret viņu mums jācīnās, lūdzot Dieva palīgu, saņemot Viņa apbruņojumu.

24. pants nobeidz šos pamudinājumus:

„..un jāapģērbj jaunais cilvēks, kas radīts pēc Dieva patiesā taisnībā un svētumā.“

Sirdsprāta atjaunošanai, Svētā Gara darbībai, seko jauna, atjaunota dzīve. Jauni principi, jauni mērķi, jaunas parašas, jauna dzīves ziņa. Vecais ir nolikts kā netīras cietuma skrandas. Jauna un svēta dzīve ir kristieša daļa tur Efezā un arī mums šodien. Pāvils vēl apgaismo un demonstrē, kāda ir šī jaunā dzīve, pareizāk sakot, jaunais cilvēks, jo vecajam cilvēkam nav iespējams sākt jaunu un labāku dzīvi. Šī dzīve pieder jaunajam cilvēkam, kas ir radīts pēc Dieva, pēc Dieva līdzības, kā to mums saka Pāvils. Cik liels, cildens un svēts ir šis paraugs, forma, pēc kuŗas mēs tiekam veidoti. Kam mums jālīdzinās. Tas nozīmē, ka mēs gan esam šis jaunais radījums, mūsu sirdis tiecas pret Dievu un Viņa pilnību, bet mēs tomēr vēl dzīvojam ļaunajā, izvīrtajā

Efezā. Mēs nevaram norobežoties no pasaules, lai arī reizēm tas mums liekas, ka vislabākais stāvoklis ir, pazust no pasaules Brazīlijas džungļos, kā to daudzi arī 1920. gados izdarīja, bet šāda norobežošanās nav

iespējama, jo mums arī jāpilda Kristus pavēle: iet par visu pasauli un pasludināt evaņģeliju. Bet, šajā pasaulē dzīvojot, mūsu mērķis ir dzīvot patiesā taisnībā un svētumā.

Jēzus līdzības

Māc. Oļģerta Cakara lekcija Čikāgas „Bibelnieku“ saietā

Jēzus neatstāja kaut kādu skaidru doktrīnu virkni, varētu teikt, līdzīgu 10 baušļiem, kur skaidri un mērķtiecīgi vienu pēc otra mēs varētu redzēt Viņa mācības noteiktās, skaidrās līnijās.

Tāpēc nopietni jāņem vērā Jēzus tik bieži lietotās līdzības. Šīs līdzības ietver visas galvenās Jēzus mācības, ko Jēzus mums atstājis evaņģelijos, tās ilustrē, apgaismo Viņa vārdus par Dieva valstību un cilvēka attiecībām ar Dievu.

Jēzus līdzības arī atspoguļo tā laika cilvēku pieredzi un ikdienas, un reliģisko dzīvi Jēzus laika Palestīnā.

Apskatot Jēzus līdzības mēs arī jautāsim:

(a) vai tās ir oriģinālas, vai tās nav kaut kas, kas jau ir tautas mutē un lietošanā, piemēram, sakāmvārds vai paruna, vai daudz lietots stāstiņš, anekdote kādas domas ilustrēšanai;

(b) par līdzības kvalitāti, varētu teikt, vai klausītājs ir to spējis uztvert un pareizi saprast;

(c) dažreiz tīri viegli redzam, kādu iespaidu līdzība ir izdarījusi uz klausītājiem;

(d) pašas beigās varam spriest un domāt, kāpēc Jēzus to stāstīja, kāds ir šīs līdzības nolūks, – ko Jēzus vēlējis pateikt un izskaidrot?

Tomēr ne visām Jēzus līdzībām mēs varēsim, tā teikt, piestiprināt šos četrus riteņus, dažas lietas pieminētas tikai kā ilustrācijas un būtu nepareizi tām piešķirt kādu augstāku garīgu zemtekstu, – jeb varbūt būtu jālieto, par tik garīgām lietām runājot, nedzirdētais vārds „virstekstu“?

Tomēr, galvenokārt, jāņem vērā, ka Jēzus stāstīja savas līdzības ne tikai, lai pamācītu cilvēkus, kā dzīvot, kā kļūt labākiem un patikt Dievam. Jēzus atklāja savās līdzībās Dieva valstības noslēpumus, savu Tēva doto uzdevumu un pestīšanas evaņģeliju.

Pirms Jēzus jūdiem bija bauslība, kas mācīja, kā taisni dzīvot, ko darīt, lai negrēkotu un kā darīt Dieva prātu. Tas viss jau ir bijis spēkā un zināms Izraēla tautai vairāk kā tūkstots gadus, bet pats Jēzus saka Mat.13:35 „...es atdarīšu savu muti līdzībās, es runāšu par lietām, kas apslēptas no pasaules iesākuma.“

Lai labāki izprastu mūsu temu, vispirms derēs dažī vispārēji jēdzieni, kuņus lieto, runājot par svētajiem Rakstiem. Es nevaru atrast vai izdomāt labu latvisku vārdu kādai lielai iedalei svētajos Rakstos, kas nav ņemami literāri:

Svešvārds ir „tropoloģija“.

Ak šausmas, jūs, droši vien, nopūšaties, ko tas mācītājs te stāsta?

Vai jūs domājat, ka es zināju, ko vārds nozīmē? Taču ne. Lielaja amerikāņu vārdnīcā vienīgais paskaidrojums: tropoloģija ir Bībeles izskaidrošanas veids, kas pieraksta morāli audzinošu nozīmi nosacītām rakstu vietām – tropiem. Grieķu vārds „trope“ – literatūrā: pārnesta vārda vai teiciena jēdziens, figuratīva vārda vai teiciena lietošana.

Tropoloģiskās jeb pārnestās Rakstu vietas ir līdzības, metaforas – gleznaini teicieni pārnestā nozīmē, alegorijas, tad similitudes, ko varētu dēvēt par salīdzinājumiem, lai arī tas nav gluži tas pats. Mums nav īstu latvisku vārdu šiem svešvārdiem. Varbūt similitudi varam saukt par līdzinieci, līdzīgi esošo?

Kā jūs sauktu domu, kad sakām: „Saulīt' silta, māmiņ' jauka, abas vienu labumiņu“?

Līdzība? Metafora? Alegorija? Līdzniece? Paralleles?

Un šīs tautas dziesmas citāts ir arī labs apgaismojums tam, ka katrā valodā ir nevien nepārtulkojami vārdi, bet arī nepārtulkojami teicieni, labāk sakot, teicienu domas, kā tas ir daudzās mūsu tautas dziesmās. Piemēram, kā minētās rindas tulkot angļiski – vai tuksneša berbera valodā, kur saule nes briesmu izjūtu.

Šīs pārnestās Rakstu vietas nav pamatojamas vēsturiskā notikumā, faktā. Tā, piemēram, līdzībā par bagāto vīru un nabaga Lācaru, nedrīkstam uzskatīt par faktu, ka tādas personas ir dzīvojušas, tās ir tikai līdzības personas, kas apgaismo, parāda patiesību par īsto bagātību vai nabadzību.

Līdzību un alegoriju vārdi, teikumi, tēli bieži atver un izskaidro apslēptas patiesības un pat mistērijas, lietas, kas mums, racionāliem cilvēkiem, ir īsteni

neaptveramas, Tā, piemēram, Dieva mīlestība uz grēkā kritušo pasauli.

Tāpēc līdzības netiek dotas, lai izskaidrotu faktus, bet savā principā ir doktrinālas, tās vēsta par Dieva un debesu valstības būtību, vai arī atver mūsu uztveri, lai mēs redzētu, kā Dievs lūkojas uz mūsu darbiem. Tāda, piemēram, ir pravieša Nātana līdzība uzrādot ķēniņam Dāvidam viņa grēku ar Urija sievu Betsebu.

Noklausoties līdzību, ķēniņš Dāvids pat nenojauš, nevar iedomāties, ka runa iet par viņa grēku. Viņš, klausoties šo līdzību, uzskata ka tā ir faktu atstāstījumus, kas dziļi aizskar viņa taisnības un tiesneša izjūtas. Bet šī līdzība arī krasi demonstrē, ka būtu absolūti muļķīgi mēģināt tā laika Jūdejā sameklēt šo bagāto cilvēku ar lielo lopu pulku, kas tā izrīkojās ar nabago, kam bija tik viens pats jēriņš.

Tā Bībelē mēs varam atrast daudz līdzību, kas apskata visdažādākos notikumus un patiesības. Mēs sākumā, runājot par tropoloģiju, pieminējam līdzības, alegorijas, kur abstrakti jēdzieni izteikti konkrētos tēlos, metaforas – gleznaini teicieni pārnestā nozīmē un similitudes – līdzīgumi. Bet, piemēram, kā mēs varētu saukt Jēzus vārdus: „Es esmu dzīvības maize“?

Skaidrs, ka tas nav literārs teksts. Cilvēks Jēzus stāv ļaužu priekšā, nekas neliecina par kādu mistisku pārtašanu. Vai tā ir līdzība? Nē. Līdzība ir kāda notikuma vai darbības apraksts, kas labi pazīstams klausītājiem un pārceļot to garīgā sfairā, tas apraksta, ilustrē, atklāj klausītājiem nezināmas, citādi grūti izprotamas garīgas lietas. „Es esmu dzīvības maize“ nav līdzība. Mēs pavisam viegli sapratīsim, kā tā nav alegorija, kur abstrakti jēdzieni izteikti konkrētos tēlos. Varētu teikt, ka Jēzus ir konkrēts tēls, cilvēks, bet mēs, evaņģeliju lasot, redzam, ka klausītājiem un pat mācekļiem nebija pavisam skaidrs, kas ir šis Jēzus, kas saka „Es“. Arī maize ir konkrēts jēdziens klausītājiem, vienīgai vārds „dzīvība“ varētu reprezentēt abstraktu jēdzienu, bet ar to vien nepietiek, tā nav alegorija. Kā ir ar metaforu – gleznains teiciens pārnestā nozīmē... maize un cilvēks, kur te gleznains pārnesums?

Vai tas ir salīdzinājums?

Maize un Kristus ir nepieciešama dzīvības uzturēšanai. Kā maize uztur fizisko, tā Kristus uztur mūsu garīgo dzīvību.

Vai to varētu saukt par salīdzinājumu?

Man kaut kā liekas, ka tas vārds ir nepietiekošs. Jēzus būtiski nesaka: Es esmu līdzīgs maizei. Maize ir līdzīga man. Jēzus nesalīdzina sevi ar maizi.

Vai jūs sajūtat, saprotat atšķirību? – Es esmu maize! Abas maizes – konkrēti fakti.

Jēzus – dzīvības devējs?

Abstrakcija klausītājiem?

Varbūt, ka šis teiciens tomēr labāk būtu devējams par tādu – pus-alegoriju, pusmetaforu?

Mēs redzam, aplūkojot šo šķietami vienkāršo teicienu, cik viegli iebraukt neceļos, mēģinot to ielikt kādā zināmā „plauktiņā“, pakļaut to vienkāršam, kaut loģiskam un tādēļ arī šabloniskam izskaidrojumam.

Tā tad, atkārtojot jau iepriekš teikto par līdzībām, tās lieto klausītājiem pazīstamas lietas, darbības, notikumus, lai izskaidrotu, darītu klausītājam saprotamas garīgas nodarbes, jēdzienus, debesu valstības noslēpumus.

Jēzus saka savā nakts sarunā ar Nikodemu:

„*Ja es jums runāju par zemes lietām un jūs neticat – kā jūs ticēsiet tad, kad es runāšu par debess lietām?*“ (Jāņa 3: 12)

Jēzus problēma: kā cilvēkiem stāstīt par debesu lietām?

Atrisinājums – stāstīt līdzībās!

Ievērosim, stāstītās līdzībās visas lietas, cilvēki, notikumi nav priekšzīmīgi, taisnīgi, labi. Piemēram, līdzībā par netaisno mājas pārvaldnieku Lūka ev. 12. nodaļā.

Šai līdzībā varētu likties, ka arī Jēzus atzīst netaisnu gudrību. Patiesībā tā ir līdzība par gudrību sagatavoties nākotnei.

Tamdēļ, lasot šo un katru citu līdzību, mums jā-mēģina atrast tajās centrālo domu, galveno temu, nenokļūst ilustrācijās, blakus apstākļos un spriedumos.

Ievērosim, ka līdzības ir kā mazi stāstiņi, teikti vienkāršai, garīgi neizglītotai publikai, zvejniekiem, zemkopjiem, kalpotājiem un ceļa ļaudīm. Līdzībās Jēzus nevarēja lietot strupus, ļoti loģiskus vai garlaicīgus stāstījumus. Runātājam vajadzēja piesaistīt klausītāju interesi, stāstot arī par pazīstamām lietām, tādēļ Jēzus līdzības ir tik izteiksmes bagātas, tēlainas, viegli uztveramas un saprotamas savā pirmajā – ikdienas nozīmē.

Tā, apcerot līdzības, ir ļoti interesanti un nozīmīgi censties arī atrast nevien ko Jēzus vēsta, bet arī kā Viņš to dara: kāda ir valoda, izteiksmes līdzekļi, vārdu gleznas, uzskatāmība.

Lai labāki saprastu līdzības, mums arī ir jāiepazīst tā laika ļaudis, viņu ticība, morāle, pasaules tvērums, viņu vēsture, lietas, kas ir notikušas un kādi ir viņu nākotnes sapņi: piemēram, tā laika Izraēla ļaužu Mesijas gaidas.

Lai izprastu līdzības centrālo domu, ir jāvēro tās sākuma apstākļi, vieta, ļaudis, notikumu secība un arī pats līdzības nobeigums, atslēga. Bet attiecībā uz ilustrācijām, blakus lietām, mēs nedrīkstam katram sīkumam stāstā, līdzībā „piekārt“ kādu dziļu nozīmi,

tā varam nokļūt maldīgās domās. Piemēram Lūkas ev. 16. nodaļas stāsts par bagāto vīru un Lācaru, nāvi, Abrahama klēpi un elles mokām, sarunu ar Ābrahamu. Visi tie ir ļoti uzskatāmi attēloti stāsta elementi, bet blakus lieta pašai līdzībai. Līdzības koda ir 31. pants:

„*Ja viņi neklausā Mozū un pravešus, viņi neticēs, pat ja kāds no mirušajiem augšāmceltos.*“

Tā tad tā ir netikvien līdzība par bagāto vīru un Lācaru, bet vēstījums par pašu Jēzu un ļaužu neticību uz Viņu.

Kā mēs varām zināt, ka Bībeles vieta, ko lasām, ir līdzība?

Pirmkārt, kad tās par tādām ir devētas. Bet ir daudzas Rakstu vietas, kas nav tieši devētas par līdzībām, bet tās ir ar pārnestu, figuratīvu saturu. Tās var būt līdzības, similitūdes, līdzīgumi. Ja mēs tās mēģinātu saprast literāri, tieši; tās būtu bez jēgas, nesaprotamas. Tā vārdi, ko Kristus saka mācekļiem, sniedzot maizi pēdējā Pashā mielastā: „Tā ir mana miesa“. Vai arī: „Es esmu īstais vīna koks... Es esmu durvis...“ Vai arī Viņa teiciens, ka ja tava acs tevi apgrēcina, tad izrauj to, nocērt grēcīgo roku... Ja tos mēģinātu saprast burtiski, tie būtu bezjēdzīgi uzaicinājumi. Ne jau roka vai acs grēko, bet pats cilvēks, cilvēka gars. Vai tad rokas nociršana varētu nest cilvēkam atpestīšanu no izdarītā grēka? Jēzus pats sacīja, ka ļaunums un grēks iziet no cilvēka sirds – un arī tas teiciens ir pārnesums, jo cilvēka sirdij, muskuļu, asinsvadu un vārstuļu masai nav nekā ne grēcīga, ne arī laba, lai arī mēs sakām, ka tam cilvēkam ir laba sirds.

Līdzība tiek stāstīta, lai arī tiešais stāstījums būtu loģisks un arī literāri pieņemams, kā līdzībā par sējēju, kas izgāja sēt, tomēr būtu pilnīgi bezprātīgi pieņemt to par Jēzus instrukciju, kā jāsēj, kur gaudiem jākrīt. Tā ir līdzība par ticību, ne pamācība zemkopībā.

Raksti jāņem figuratīvi, pārnestā nozīmē, ja literārais iztulkojums tiem dotu dīvainu, nedabīgu saturu. Piemēram, kad Jēzus teic, lai sagrauj Jeruzālemes templi un Viņš to trīs dienās atkal uzcelš.

Pārnestā nozīmē arī jāsaprot rakstu vietas, kas šķietami runā pretī vispārējam Bībeles garam. Tāda, piemēram, ir vieta, kas aicina sakrāt kvēlojošas ogles uz mūsu ienaidnieku galvām, zinot, ka Bībelē Dievs māca, ka Viņam vienam pieder atriebšana.

Jautājums: Kāpēc Jēzus runāja līdzībās?

Paša Jēzus atbilde, dota Viņa mācekļiem: Viņš runā līdzībās jūdu sirds cietības dēļ.

Man šķiet, ka kādreiz mums iznāca grāmata ar nosaukumu „Svētuma sargi“. Šis nosaukums iekrita prātā, rakstot šīs rindas, jo jūdu rakstu mācītāji un farizeji bija sevi pataisījuši par bauslības „svētuma sargiem“,

respektīvi, viņi bija tie, kas zināja, kas un ko jādara, lai piepildītu viņu, bieži pašu izgudrotās bauslības prasības un būtu izredzēti un svēti pagānu pasaulē. Bet Dievs nepieņem cilvēku izgudrotas dievbijības rituālus un formas, Viņš tās nosoda, mums liekas, baismīgā veidā, it kā aizslēdzot tiem savu Vārdu, kas tad tiek pasludināts tiem nesaprotamās līdzībās. Bet ievērosim, ko Mateja 13:13 saka par šiem jūdiem:

„*Es viņiem runāju līdzībās tādēļ, ka tie skatīdamies neredz un klausīdamies nedzird un neaptver.*“

Tāds ir viņu stāvoklis, tā nav Dieva izvēle vai darbība, ka viņi šai dzīvi mirušo stadijā ir nokļuvuši. Jēzus nesaka, ka Viņš runā līdzības, lai tie skatīdamies neredz, klausīdamies nedzird. Nē, viņi jau ir šai kurlo un aklo stāvoklī, no kuŗa cilvēku var izglābt tikai pats Dievs, Pestītājs.

Bet vēl nesen lasīju kāda tagadējā liela žīdu mācītāja, rabīna rakstu, kas teica, ka ticība ir nenožīmīga, visa dievbijība ir bauslības izpildīšana. Viņiem Dievs – Pestītājs nav un nebija vajadzīgs.

Līdzības bija saprotamas tiem, kas pieņēma Jēzu kā Dieva sūtītu Pestītāju. Tas nozīmē, ka cilvēks pats ar savu prātu nevar aptvert un saprast Dieva būtību, varētu teikt – mistēriju par Dievu.

Pāvils savā 1. vēstules korintiešiem 2:10 saka:

„*Bet mums Dievs to atklājis caur savu Garu, jo Gars izdibina visu, arī Dieva dziļumus.*“

Dieva Gars atklāj cilvēkiem saprašanu par Dievu, arī saprašanu par Jēzus līdzībām. Un ne tikai par līdzībām. Visi Svētie raksti, studēti tikai ar cilvēka prāta ierobežotību, reizēm ir tikai sena, nepilnīga vēsture, nesaprotamu notikumu un maz sakarīgu, vietām pretrunīgu domu pilni. Svētie Raksti, tāpat kā Dievs, nav cilvēkam pieejami bez Dieva Svētā Gara palīdzības, atklāsmes. Līdzības un evaņģēliji ir tikai vārdi, līdz Dieva Svētais Gars mūs pamodina un mums gribas zināt, kas ir šie vārdi, šīs līdzības ainas, kā tās ir nozīmīgas man? Ne teorētiskas zināšanas, lai es kļūtu gudrāks, bet kā tās ir nozīmīgas man! Cilvēks, kas sajūt sevi par grēcinieku, ir uz pareizā ceļa sākuma. Dieva Svētais Gars tam ir pieskāries un atklājis viņa stāvokli.

Jēzus runāja līdzībās un similitūdēs, lai mēs, Viņa sekotāji, kļūtu redzīgāki, uztverē bagātāki, savu dzīvi dzīvojot.

Iedomājieties, kā tas būtu, ja Bībele, Dieva Vārds, būtu virkne filozofisku teicienu, absolūti saprotami, neaizskarami savā dzelzainajā loģikā. Noteikumi – nepārkāpjami, katrai darbībai seko nenovēršamas sekas. Mēs visu zinātu un saprastu – mēs būtu notiesāti visu zināt un saprast, man tā liekas, par to domājot.

Bet mēs neesam notiesāti uz absolūto viszinību.

No rīta pamostoties, kad saules stari iespīd istabā, mums varbūt ienāks prātā Dāvida vārdi: „Un saule un vairogs ir mans Dievs“. Pie brokastu galda piesēžoties un par jauno dienu un pavalgu pateicoties, varbūt mums neienāks prātā Jēzus vārdi: „Es esmu dzīvības maize“, bet vai nav brīnišķīgi, ka ar ikdienas lietām darbojoties, tās baudot, mums visapkārt ir lietas un darbi un norises, kas atgādina vārdus, kas mums kļuvuši mīļi un pazīstami Rakstos, Dieva vārdā, Jēzus runās un līdzībās, praviešu teicienos un Dāvida un Salamana dziesmās, un prātulās.

Visapkārt mums ir dzīvais un mums pazīstamais mīļais Dieva vārds, lai arī mēs to ikdienas varbūt tā nemanām un pie tā nepiedomājam. Mums Dievs ir atklājies tik brīnišķīgā, cilvēcīgi saprotamā veidā savā Dēlā Jēzū Kristū! Visu mēs nezinām, šeit dzīvojot neuzzināsim, bet mēs zinām, ka mums mūsu svece jāliek lukturī, lai tā visiem spīdētu, un ka mēs esam pilsēta kalnā, kur nav apslēptu lietu, ka mūsu dvēseles brēc uz Dievu ka brieži slāpēs, un ka mēs esam kā zāle, kas sakalst mūžības priekšā...

Brīnišķīgais Dievs! Mans brīnišķīgais Dievs...

Mācītājs Edgars Freivalds atvadās no darba Pitraga draudzē

Pitraga draudze svētdien 11. decembrī atvadījās no māc. Edgara Freivalda, kuŗš draudzei bija kalpojis 34 gadus. Par viņa gana sekmēm un Dieva svētību liecina mazās lauku draudzītes 20 jauniešu lielais jaunatnes

pulciņš. Četri draudzes jaunieši ir iesaistīti BPI mācību programmā, viens no tiem – Tauris Graudiņš ir stājies māc Freivalda vietā. Atvadu dievkalpojumā piedalījās arī LBDS bīsk. vietnieks māc. Pēteris Eisāns.

Pitraga draudzes jaunieši ar māc. E. Freivaldu un Tabitu

T. Graudiņš, bīsk. vietn. māc. P. Eisāns, māc E. Freivalds

Viesītē nodegusi baptistu baznīca

E-pastā un internetā iegūtas ziņas

Sveiki, brāļi un māsas!

Šorīt (11. febr.) saņēmām nepatīkamu ziņu, ka naktī nodegusi Viesītes baznīca un mācītāja Jura Griga ģimenes dzīvesvieta un visa iedzīve. Saistībā ar apkures sistēmu izcēlies ugunsgrēks un gandrīz viss sadedzis. Paldies Dievam, cilvēki nav cietuši! Vairāk detaļas uzzināsim vēlāk. Aicinu salikt īpašu kolekti mācītāja Griga ģimenes un Viesītes draudzes atbalstam! Ja redzat to par atbalstāmu, lūdzu salieciet īpašu kolekti un ieskaitot to LBDS kontā ar norādi: „Ziedojums Viesītes draudzes atbalstam“.

Pēteris Sproģis (LBDS bīskaps)

Aizvadītajā naktī nodega Viesītes baptistu draudzes dievnams. Mācītājs Juris Grigs ar ģimeni knapi paspēja izmukt no degoša nama vien pidžamā. Viņi ir dzīvi, bet no ēkas un no viņu iedzīves nekā nav palicis pāri. Aicinu svētdien draudzēs salikt kolekti māc. Griga atbalstam, lai var nopirkt drēbes un nepieciešamo dzīvei. Palīdzēsim!

Pēteris Eisāns (LBDS bīsk. vietnieks)

Sveicināta mīļā Benita!

(ALBA palīdzības darba vadītāja)

Jā, tādā īpašā veidā Dievs runā uz mums visiem caur šo ugunsgrēku. Tas notika naktī. Mācītāja dzīvoklī, kas atrodas baznīcā, tonakt bija mācītājs ar sievu un viņu jaunākais dēls. Ģimenē ir vēl divi lielāki bērni, kuņģi dzīvo citur.

Sadega pilnīgi visa iedzīve, ģimene palika tikai ar

to, kas pa nakti mugurā. No baznīcas paspēja iznest mūzikas aparatūru un dziesmu grāmatas, pārējais viss sadega līdz pamatiem.

Arī Latvijā visas draudzes lūdz un ziedo. Zinu, ka, piemēram, Ventspilī svētdien sametām 750- Ls. Rīt no mūsu sieviešu apvienības sūtīsim viņiem jūsu palīdzības naudu.

Šodien zvanīju mācītājam Grigam, nolasīju tavu vēstuli. Viņš pateicas visiem par saņemto mīlestību un atbalstu.

Pilsētas vadība mācītāja ģimenei ir piešķirusi trīs-istabu dzīvokli, protams vajag visas mēbeles un citas lietas.

Draudze svētdien noturēja dievkalpojumu, kuru vadīja Jānis Lūsis. Ar viņu kopā bija sieva Zanda, mūsu padomes māsa. Dievkalpojumus pašreiz draudze varēs noturēt bijušajā bērnu un jaunatnes centrā. Draudze raudāja, bet lūdza un slavēja un cilvēki jūtas spēcīgi Dievā. Nams nodega, bet draudze ir dzīva un turpinās cīņu.

Kristus mīlestībā, Elita (Lapiņa
LBDS Māsu apv. priekšiece)

Redaktora iekavas un aicinājums lasītājiem: palīdzēsim, naudu nosūtot ALBA kasierim, uz čeka atzīmējot – Viesītei!

Girts Sturmanis
271 Winthrop Ln.
Wayne, PA 19087.

2012. g. 10. februārī deg Viesītes baptistu baznīca

Rīgas Semināra draudzes 19. (89.) gada svētki

Atjaunotā Semināra baptistu draudze, pateicībā Dievam par 19 darbības gadiem, uzsāka savu 20. darbības gadu pirmajā Adventā, 2011. gada 27. novembrī, lai šī gada novembrī varētu atzīmēt 90 gadus kopš draudzes dibināšanas. Šī gada sākumā draudzē ir 91 loceklis. Svētdienskolu vada Ilga Dundure, jauniešu darbu Ilze Dūša, bet allaž klatesošais un precīzais sekretārs Alvilis Sausiņš padara iespējamo un neiespējamo, lai vss norisinātos vislabākajā kārtībā arī šajā svētku un pateicības dievkalpojumā.

Gada svētku dievkalpojumu vadīja abi Semināra draudzes garīdznieki – Edgari: Godiņš un Deksnis.

Sludinātājs Edgars Deksnis lasīja Adventam piemērotus ievada vārdus: „*Priecājies no sirds, Cīānas meita! Gavilē, Jeruzalemes meita! Redzi tavs ķēniņš nāk pie tevis..*“ (Cah. 9:9)

Šīs dienas rītā pieci Dundagas baptistu draudzes jaunieši: Inese Meire, Sandra Vansoviča, brāļi Artūrs un Pauls Ķierpes, visi Baltijas Pastorālā institūta

inedse Meire, Sandra Vansoviča, Artūrs Ķierpe, Andis Smelte, Pauls Ķierpe.

mūzikālās kalpošanas nodaļas studenti, bija cēlušies agri un sludinātāja Anda Smeltes vadītājā auto mēroja ceļu uz attālo Rīgu, kur Dundagas baptistu draudzes jaunieši ar draudzes sludinātāju Andi Smelti bija sagatavojuši Semināra draudzes gada svētkiem dziesmotu programmu, ko ar sintezatoru pārmaiņus pavadīja Andis Smelte vai Pauls Ķierpe. Izskanēja dziesmas: „Jēzum lai slavas dziesmas skan“, „Jēzu, mans Kungs, es nāku pie Tevis“, „Kristū mums ir augšāmcelšanās“, „Diena tik trausla“ un „Dziedot Tev, mans Kungs“.

Dziesmu mūzika un vārdi ievirzīja domas uz Dundagas draudzes sludinātāja svētrunu par Lūkas 11: 28 – „*Tiešām, svētīgi ir tie, kas Dieva vārdu dzird un pasargā.*“

Viņš arī pieminēja, ka tagad vārdu „svētīgs“ mēģina aizvietot ar „laimīgs“, tā sašaurinot vārda nozīmi.

(Runātājs, ja viņam nav grieķu Jaunā Derība, droši vien, nezina, ka arī šinī tekstā vārds „svētīts“ ir grieķu vārda *makarios* tulkojums, tā paša vārda, ko censoņi, tulkotāji Jēzus kalna runas ievadā tulkojuši kā „laimīgi“. Pavisam dīvaini šāds tulkojums izskan arī Rom. 4: 6-9, kur sagrozīts Dāvida teiciens, lai arī Psalmā 32:1-2 jaunajā tulkojumā ir lietots vārds „svētīti“. – Acīmredzot,

par jaunu mēģina izgudrot veco apaļo riteni... Red.)

Par vārda dzirdēšanu. Jāklusās, ko Dieva Gars saka. Kā Dievs nerunā? Dievs nerunā tā, ka mēs pēc tam „plātamies“ un sakām: „Dievs man teica...“, pasvītrotot vārdu „man“.

Par pasargašanu. Sātana viltības apdraud dzirdēto un sirdī uzņemto Dieva vārdu. Pret viņu mums ir jācīnās, būt svētītam nav miera, bet cīņas stāvoklis.

Gunārs Meškis deklamēja Martas Daknes dzejoli „Spēka cilts“, bet Modris Jansons veltījumu draudzei „Dzīvības vārdi“.

Draudzes koris diriģentu Agneses Strauses un Gunta Baumaņa vadībā dziedāja V. Gaitera „Jēzus, Glābējs Jēzus!“, P. Barisona „Kā sniegi kalnu galotnēs“ (J. Jaunsudrabiņš) un Sally De Ford „Mans gars pateicībā dzied“ Tālvālde Dekšņa klavierpavadījumā.

Izskanēja arī talsenīku Tīsu trio, ar Jēkabu Jāni pie bungām, Tabitu strinkšķinot basģitāras stīgas un Martai pūšot saksafonu, instrumentālā skaņdarbā „I Can't Live a Day“.

Svētku nobeigumā svētības vārdus teica māc. Edgars Godiņš.

Arbija Lauva teksts un foto

NOTIKUMI DRAUDZĒS

Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis..

Pagājušā gada decembrī Bukskauntijas draudze, blakus parastiem svētdienas rīta dievkalpojumiem, pulcināja ļaudis uz Ziemsvētku laika sarīkojumiem. Draudzes Ziemsvētku eglīte, māsu pulciņa vadībā, notika 18. decembrī. Ziemsvētku dievkalpojums Ziemsvētku dienā bija ar programmu, kuŗā piedalījās draudzes svētdienkolnieki. Zvaigznes dienas koncerts ar draudzes kori un plašu instrumentālu programmu bija jaunajā 2012. gada 8. janvārī. Ļaudis pulcējās, lai dzirdētu brinišķīgo evaņģelija vēsti, ko varam lasīt Jāņa evaņģelija 3. nodaļas 16. pantā:

“*Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību!*”

Šī vēsts atskanēja draudzes eglītē, kuŗas virstemats bija: “Dieva dāvana!” Šo temu paudām ar kopdziesmas vārdiem „*Mēs Dievu Kungu slavējam*“ un ar Svēto rakstu lasījumu Mateja evaņģelijā 1:18-21 par Dieva

Dēla nākšanu zemes virsū, kā arī Lūkas evaņģelija 10:30-35 rakstu vietu. Dieva vārds mums atgādināja, ka Dievs mūs mīl, kaut gan mums ir pašiem jānāk Viņa tuvumā. Intas Augstrozes solo, viņas vīra Kārļa pavadījumā, mudināja „*Runāt klusāk, runāt mīlāk*“ Kristus klātbūtnē. Vijolniece Lija Augstroze apstiprināja šo pašu domu spēlējot “*Šūpuļa dziesmu*”. Bijībā un klusumā mums ir Kristum jātuvojās, bet tanī pašā laikā, lai nepaturam tikai sev, ko esam dzirdējuši un ar gara acīm redzējuši. Dzirdēto, redzēto lai dalām tālāk saviem līdzcilvēkiem, kuŗi vēl Glābēju nepazīst. Kvartets – Lija Augstroze, Ruta Ķere, Gatis Ķeris un Ralfs Augstroze dziedāja dziesmu ar mācītāja Augusta Mētera vārdiem – „*Dzirdiet jauko prieka vēsti!*”

Runātāja Ilze Celmiņa Diaz, (mācītāja Jēkaba Dubelzara mazmeita), sniedza pārdomas par jau pacelto domu – “Dieva dāvana!” Viņa uzsvēra patiesību, ka dāvanām ir liela vērtība un ka

Ilze Celmiņa-Diaz

visvērtākas ir tās, kuŗas nevar satīt spoŗā papīrā un palikt zem eglītes. Betlēmē dzimuŗam Bērnam tas maksāja ļoti daudz, lai mums dotu visvērtīgāko dāvanu – mūŗīgo dzīvību. Viņŗ mira ļausmīgā, sāpīgā nāvē pie krusta. Tie, kas ir pieņēmuŗi ŗo Kristus dāvanu, tad arī paliek par devējiem. Runātāja mudināja klausītājus otram dāvināt mīlestību, palīdzību, laiku, draudzību, bet pāri par visu pasniegt labo vēsti par Jēzu. Viņa uzsvēra, ka visapkārt ir ļaudis ar vajadzībām un sāpēm, bet mums taču ir dāvana ko dot! Vizma Tupīte lasīja stāstu, kas atbalstīja runātājas pārdomas. Stāstā ļaudis dalījās ar savu mantu ar tiem, kuŗiem nekā nebija.

Tā ŗajā svētdienas pēcpusdienā, kuŗā jau iepriekŗ bijam baudījuŗi maltīti, par ko bija rūpējies draudzes mācītājs Dr. Uldis Ukstiņŗ ar meitas Ērikas un znota Nichola Stūrmaņa palīdzību, baudījam arī lielas garīgas svētības. Mums tika mudināts atsaukties Kristus aicinājumam, sniegt palīdzības roku savam tuvākajam. Tā kā ŗīs pēcpusdienas programma bija māsu pulciņa vadītāju Silvijas Augstrozes un Benitas Ukstiņas sakārtota un arī izpildītājas bija māsas, tad arī ziedojumi bija nozīmeti draudzes māsu palīdzības darbam.

Ziemsvētku dienā, 25. decembrī Bukskauntijas dievkalpojumu noturēja gan angļu, gan latvieŗu valodās, jo tas deva iespēju visiem dalībniekiem pilnīgi saprast notiekuŗo. Visi kopīgi dziedāja „*ŗurp, ticīgie, nāciet! – O Come, all Ye Faithful!*“ Kopdziesmas pavadīja Lijas Augstrozes vijoles skaņas un viņas mātes Silvijas ērģeļu spēles akordi. Lija arī kuplināja dievkalpojuma programmu, spēlējot, G. F. Hendeļa „*Ak, nāciet ŗurp!*“. Tāpat Lija ar brāli Armandu aizdedzināja svecītes Adventa kronī un lasīja Mateja evaņģelija Ziemsvētku

Lūks Gallichs

stāstu (1:18-25). Saprotams, nekad nav par daudz, dzirdēt Svētos rakstus un tā Lūks un Abija Gallichi lasīja Michas grāmatas 5:2 un Lūkas evaņģelija 2:15. ŗīnī svētdienā tradicionālā svētruna izpalika, to sniedza sarunas veidā māc. Dr. Uldis Ukstiņŗ, svētdienskolas priekŗnieks Gatis Ŗeris un svētdienskolas priekŗnieka palīdzē Benita Ukstiņa. Sarunas virsraksts „*Sermon for Christmas Day!*“. Dievkalpojums beidzās ar iemīļoto Ziemsvētku dziesmu „*Klusā nakts, svētā nakts!*“ (Fr. Gruber).

Klusā naktī, svētā naktī *...debess koris dzied... jauna gaisma tumsā spīd, Kristus ļauŗu vidū mīt...* Tā dziedāja apmeklētāju pulks, kas bija kuplā skaitā sanākuŗi 8. janvārī, lai dzirdētu Zvaigznes dienas koncertu, kuŗā vairākas dziesmas dziedāja koris diriģenta Ralfa Augstrozes vadībā. Kori veidoja Bukskauntijas draudzes koristi, Filadelfijas baptistu draudzes dziedātāji un viesu dziedātāji no Māra Kristapsona ģimenes.

Spēleja arī stīgu kvartets, kuŗā vijoles spēlēja Lija Augstroze un Augustins Tighe; violu Nancy Terlaak Poot un čellu Taliņa Kristapsonē. Vijolnieki arī katrs spēleja sōlo gabalus. Inta Augstroze dziedāja Bacha dziesmu „*Ziemsvētku prieks!*“. Visus pavadījumus ar klavierēm un ērģelēm veica viesu ērģelniece Pat O'Connell.

Draudzes mācītājs Dr. Uldis Ukstiņŗ sniedza meditāciju par tematu „*The Star and the Maker of the Stars!*“ (Zvaigzne un zvaigŗņu Radītājs). Dievs, kuŗŗ radījis neskaitamās zvaignes pasaules telpas visumā, ir Dievs, kuŗŗ ar savu vārdu radīja arī to zvaigzni, kas vadīja gudrajos pie Jēzus bērniņa. Vēl vairāk, Dievs, kuŗŗ radījis pasaules telpu, ienāca ŗajā pasaulē kā bērniņŗ, kuŗŗ dzima Betlēmē. Tas, kuŗŗ ir radījis neskaitamās zvaignes un arī Ziemsvētku zvaigzni ir Jēzus Kristus

pats. Par Viņu apustulis saka: “Viņā radītas visas lietas...” (Kolosiešiem 1:15).

Neuro-zinātnieks Davids Eaglemans saka, ka cilvēks ar acīm redz, bet ar prātu saprot redzēto. Tie, kas apmeklēja visus trīs sarīkojumus Bukskauntijas draudzes dievnamā, vairs nevarēja sacīt: “Mēs neesam dzirdējuši, mēs neesam ar gara acīm redzējuši.” Katram bija izdevība dzirdēt, saprast un izjust Dieva lielo

mīlestību. Dzirdētai vēstij viscaur vijās evaņģēlijs, labā vēsts: „*Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš Savu vienpiedzimošo Dēlu devis ..*” Vai šodien mūsu dzīve liecina, ka esam redzējuši un ka ar savu prātu, tā arī ar savu sirdi sapratuši Ziemsvētku notikumu?

Dzīvosim kā Gaismas ļaudis!

Benita Ukstiņa

Bukskauntijas draudzes korespondente

MŪSU AIGĀJUŠIE

Mācītājs Modris Mūrnieks

1942. g. 6. VII – 2011. g. 3. XI

LBDS zaudējusi kalpojošo garīdznieku Modri Mūrnieku pagājušā gada 3. novembrī, kad ļaundabīga ādas audzeja slimības pievarētu, Dievs viņu aicināja Mūžībā. Līdz pēdējam elpas vilcienam viņš mēģināja kalpot ļoti mazajā Dobeles baptistu draudzē, pilsētā, kuŗā bija dzimis un arī dzīvoja tagad. Vēl dažas dienas iepriekš, svētdien, piektajā oktobrī, māc. Jāņa Baloža sen. aicināts, aizvietot viņu Saldus baptistu draudzē, burtiski ar pēdējiem fiziskiem spēkiem tik tikko jaudajis dievkalpojumu novest līdz pēdējam Āmen!

Rakstot nekrologu par mācītāju Modri Mūrnieku, atrodu, ka literātūrā nekādas īpašas ziņas nav saglabājušās. Viņam bija maz saistības ar galvaspilsētu Rīgu. Varbūt arī tas, ka viņš bija klusa rakstura cilvēks, kas nebija pamanāms vadošo garīdznieku vidū. Bet varbūt arī tas, ka kopā ar dzīvesbiedri Līksmu nosvinētas sudrabkāzas, taču jau 1998. gada Adventa laikā, kad Modris bija Jelgavas draudzes mācītājs, pēkšņi, triekas rezultātā 57 gadu vecumā Līksma tika aizsaukta Mūžībā. Varbūt arī tas, ka kopdzīves sākumā divas pirmās meitiņas, neieraugot šīs zemes gaismu, aizgāja bojā. Nu ir palikusi vienīgā meita Sanita, viņa lolojums un palīgs mūzikālajā kalpošanā draudzē, ar bērniem Kristīni un Kristapu.

Modrim laicīgajā darbā bija specialitāte telefoncentrāļu apkalpošanā un atslēdznieka arodā. Viņš un divus gadus jaunākais brālis Arnis 1980. gadā iesāka apmeklēt bīsk. Jāņa Tervita vadītās sludināšanas lekcijas. 12 audzēkņu izlaidums notika 1983. gada

11. jūnijā. 90-os gados Arnis izstājās no LBDS, bet Modris uzsaka sludinātāja gaitas vispirms Pāvilstas un Ulmales, tad Auces draudzē. 1989. gadā ordinēts par mācītāju, kalpojīs Jelgavas, tad jaunizveidotajā Dobeles draudzē. Viņa sirds un kalpošana bijusi īpaši vērsta uz tiem, kas dzīvo alkohola atkarībā, tādejādi palīdzot tiem atrast dzīves jēgu un ceļu. Vēsturnieka, bīskapa emer. Jāņa Tervita, Modra raksturojums ir šāds: „Ar izteiktu evaņģelizācijas kalpošanu sociālās dzīves sfērā raksturojas māc. M. Mūrnieka darbs Jelgavas draudzē un tās apkārtnē. Sludināšanas lekcijās saņemtās teorētiskās zināšanas un garīdznieka kalpošanā iegūtā praktiskā pieredze Modra dzīvē ir meklējusi tālāku pielietojumu un atradusi to saskarsmē ar ievainotiem cilvēkiem. Sarunās ar alkoholiķiem, slimiem, vientuļiem, veciem viņš nes Ieprieceas vēsti par Dieva mīlestību.“

Atvadu brīdī Jelgavas baptistu dievnamā vada māc. Pēteris Eisāns, Dobeles kapos runā māc. Edgars Godiņš.

Arbijs Lauva

Lasītāju ievērbai Kanadā:

Ja nevarat pārsūtīt Kristīgās Balss abonamenta samaksu ASV dolāros, tad sūtiet Kanadas naudas pārvedumu vai čeku uz Leona Nama vārda, atzīmējot, ka tas ir par Kristīgo Balsi:

**Leons Nams
25 Elgar Ave
Scarborough, ON M1J 1M3**

